

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

MALAN EYÐUNSDÓTTIR

Einaferð B36 altíð B36!

TAÐ SIGUR **MALAN EYÐUNSDÓTTIR**. HENNI DÁMAR **NÆRUM** ALLAN **TÓNLEIK**, OG GOTT **VEÐUR** OG POSITIV FÓLK GERA HANA Í GÓÐUM **LAG**. HON ELSKAR **SÓL** OG **STROND**, OG SO SIGUR HON IKKI **NEI** TAKK TIL **RÆST** KJØT OG TURKAÐ **TVØST** OG SALTAÐ **SPIK**

Hvat er starv títt?

– Eg eri lærari í Tórshavnar Kommunuskúla.

Hvørja uppliving í starvinum minnist tú best og hví?

– Tað er ringt at taka dagar ímillum upplivingarnar í starvinum sum lærari. Hóast til tíðir strævið, so er tað eitt sera gevandi starv við nógvum góðum avbjóðingum. Og mínir næmingar og ikki minst starvsfelagar geva mær nógv góðar upplivingar.

Hvat er gott við starvinum?

– Fyri meg er tað so lívsjáltandi at vera saman við okkara deiliga ungdomi. Eg undirvísi nærum burturav í framhaldsdeild, og eg eri so errin av at eiga ein lut í menningini av føroyska ungdominum. Tey eru so fitt og skilagóð, og eg kann eisini læra nógv av teimum.

Hvønn tónleik dámar tær best?

– Mær dámar nærum allan tónleik. Eg lurti eisini nógv eftir føroyskum tónleiki, og vit eiga nógv sera gávurík fólk, ið skapa fantastiskan tónleik. Í lötuni er tað serliga countrytónleikinum, ið eg lurti nógv eftir. Hetta er í sambandi við eina heldur øðrvísi, men tó sera spennandi og avbjóðandi uppgávu, ið vit í Flammu hava fingið. Vit skulu spæla á Country Festivalinum, ið verður í juni. Og eg havi veruliga fingið eyguni, ella rættari oyruni upp fyri countrytónleikinum. Fyrr helt eg hann vera dekan ov «bygdasligan», men tað er veruliga nógvur góður countrytónleikur til.

Hvat ger teg í góðum lag?

– Gott veður og positiv fólk.

Hvat ger tú í frítíðini?

– Ein stórir partur av míni frítíð fer til tónleikin, og tað er nakað, ið eg elski og gangi uppí við lív og sál.

Ferðast tú í egnum landi?

– Eg kundi hugsað mær at ferðast nógv meira í Føroyum. Tað besta, eg veit, er at vera í Froðba, har pápi mín er uppvaksin. Har er so deiliga friðsælt at vera, og børnunum dámar tað eisini sera væl. Suðuroyggin er fantastiska vøkur, og suðuroyingar eru eitt deiligt og sjarmerandi fólkaslag. Vit plaga eisini onkuntíð at tjalda við vinfólki og børnunum, og í summar hava vit ætlanir um at tjalda í Dølum á Viðareiði. Har er gott at tjalda, og vit mugu skunda okkum, áðrenn tunnilin kemur, tí tá verður tað ikki tað sama.

Hevur tú húsdjór?

– Ja, vit eiga eina fitta kettu, sum eitur Misha. Vit finga hana gjøgnum Djóraverndarfelagið fyri gott og væl einum ári síðani, og tá var hon bert ein lítill kettlingur. Nú hevur Misha lagt 4 sera fittar kettlingar, so her fult hús av kettum.

Er tú til aktiva feriu, ella vil tú sleikja sól á strondini?

– Eg ELSKI sól og strond, so eg má viðganga, at eg nokk eri mest til at sleikja sól á strondini. Um tað at svimja við delfinum á Kuba telur við sum aktiv feria, so eri eg so avgjørt eisini til tað.

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpinum?

– Mær dámar sera væl dokumentarsendingar. Men eg eri eisini ein filmselskari og havi sæð nærum allar filmar. Tó eru tað serliga Zombie-filmar, ið hava mín áhuga. Eg elski súsið og spenningin. Tað nýggja rákið í lötuni er sjónvarpsrøðir á eitt nú Netflix, og tær havi eg eisini sæð nokk so fitt av. Tó er *The Walking Dead* so avgjørt mín yndis sjónvarpsrøð.

Hvønn ítrótt dámar tær best?

– Sum áskoðari er tað sjálvandi fótbólturin, sum mær dámar best. Einaferð B36 altíð B36! Eg havi iðka nógvan ítrótt sum yngri, og har var tað serliga hondbólturin, sum mær dámdi best.

Hvat er tín lívrættur?

– Føroyskur matur sum heild. Serliga ræst kjøt og turkað tvøst og saltað spik.

Hvør bók liggur á náttborðinum?

– *Blind Gudinde* hjá norska krimi-høvundanum Anne Holt.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Móðurmálsviðursløn 2012

Terror uttan vísara

Í hálvfjerðsunum, serliga tá, gjørdust nervatablettir størsta marran hjá nógvum fólki.

Fólk finga nervatablettir í tonsum, næstan sama, hvat teimum bagdi.

Bar ikki til at finna aðra frágreiðing í stundini, vóru nervar nar orsøkin til ússaligu støðuna hjá fólki, sum leitaðu sær hjálp hjá lækna.

Og móti ringum nervum hjálptu nervatablettir, sjálvandi.

Tær hjálptu so væl, at fólk sluppu ikki av við tær aftur.

Og fólk finga ikki at vita, at nervatablettirnar bundu tey.

Nógvur ræðuligar søgur vóru so um fólk, sum nervatablettirnar tóku av ræði og fjøtraðu alt í senn.

Sjálvur hevði eg kós út í slíkt óføri. Tað var í 1973 og eg búði í Danmark. Var hjá lækna, tí eg var so troystur altíð. Jú, nervatablettir, ger so væl.

Eg á apotekið og so at eta nervatablettir.

Eg búði tá í einum kollektivi, einum sambyli, saman við øðrum fólki, sum ætlaðu sær til Fjareysturs at ferðast í einum gomlum bussi.

Vit svóvu øll á madrassum á gólvinum á loftinum í einum stórum, spildurnýggjum, sethúsum í Albertslund, hitarúm í kjallaranum, sum vit leigaðu.

Eitt kvøldið, songartið var, segði eg við eina av kvinnunum, Helle, haldi eg, navn hennara var og vónandi er enn, at eg var farin at taka nervatablettir.

Hald uppat við tí, segði hon avgjørd. Tí, sum hon segði, og tað havi eg ongantið gloymt: »De smider dig ud i den kolde sne.«

Tey geva tær nervatablettir, men hjálpa tær ikki at sleppa av við tær aftur. Tey tveita tey út á berajól. Í eitt svart hol.

Eg gavst við tablettunum dagin eftir. Og heilsan versnaði ikki fyri tað. Batnaði kanska. Takk fyri Helle.

Hetta var tá. Nervatablettirnar gjørdust evni í skaldskapi, sjónleiki, sangum, filmum, tí tær gjørdi so nógvum fortæð. Syrgiligu lagnurnar vóru

gloypibiti hjá samfelagsrevsarsum eisini.

Nú frættist einki um fólk, sum gera eftir lækna ráðum og dópa seg við nervatablettum.

Okkurt annað má bera komið í staðin fyri tær, tí fólk hava framvegis ringar nervar og alt annað, sum kann minna um ella bara líkist ringum nervum.

Nú eita ringar nervar stress, strongd ella sálarligar avbjóðingar, ella bara avbjóðingar yvirhøvur.

Frøðingar og prestar og dómadagsprædikantar kappast um sálirnar, tí eingin hevur meira enn eina og summi hava onga. Eingin hevur tvær.

Glataðu sálirnar fara beina leið, onga staðni inn á vegnum, til Helvitis, hinar fara uppeftir, sigst. Har er betri, sigst eisini, men keðiligari, frættist.

Og í dag flagga vit so fyri, at lögtingið kortini ikki skerdi mannarættindini hjá barnapornografum og narkobarónum og innandura urtagarðsfólki.

Vit eru í ES og noyðast tí at geva okkum undir harraboð frá ES-dómstólinum.

Ikki ber til at appellera til danska landsrættin, hóast Danmark eisini er í ES, ella kæra til alheims mannarættin.

Jú, men hvørjum líktist tað, at fútin skuldi vita alt um tey, sum práta í telefon um slíkt, sum sambært orðabókini er brotsligt og revsivert. Tað hava tey fullan mannarætt til.

Og fútin og hansara fólk kunnu bara fara á Feysbukkuna. Har er alt, sum vert er at vita, um øll, sum vert er at vita nakað um.

Telefonterror uttan nummara-vísara.

Og valið millum skræpuna og spýggjuilsku: antin leypa á sjógv ella fara í biograf, álvaratos í biograf – í Føroyum

Nervatablettirnar á sinni vóru eisini, eins og bukkar, turrvelvandi rúsevni. Men tær vóru legalar, lógligar og ávistar.

Tí vóru tær ikki í nøkrum avlurtingarpakka, men bara í vanligum heilivágspakkum.